

kdaj v nebesa priti. Zato pa tudi tako veselo zapisujejo v knjigo našega življenja vse, kar dobrega storimo iz ljubezni do Boga. Na to sem vas še posebej opozoril precej v začetku leta, ko sem vam razlagal podobico, ki je na čelu našega lista.

V puščavi je živel neki starček daleč proč od onega kraja, kamor je moral hoditi po vodo za vsakdanjo rabo. Nekega dne se gredoč po vodo tako zelo upeha, da skoro omaga. Tu začne sam sebi govoriti: »Ali je pač treba, da se vsak dan toliko trudim; bi-li ne bilo pametnejše, da si zgradim celico blizu studenca?« Ko to premišljuje in snuje take načrte, zasliši nenadno nekoga, ki gre za njim in šteje. Ozrè se nazaj, a ne zagleda nikogar. Pomika se dalje proti studencu in skrivnostnik za njim ne neha šteti; preplašen se zopet ozrè in zagleda visoko, neznano osebo v beli obleki. Puščavnik se zdrzne in strah ga je, ko v tako samotni puščavi zagleda neznano podobo, in v velikem strahu vpraša: »Kdo si in kaj iščeš tukaj?« Prikazen pravi: »Jaz sem angelj Božji, ki sem poslan, da preštejem tvoje stopinje, naj niti jedna ne ostane brez plačila.« Sedaj hipoma izgine. Puščavnika pa je čudovito pokrepčala ta beseda in napravil si je celico še veliko dalje proč od vode.

Tuta nina nana . . .

Tuta nina nana,
Anka je zaspana;
Prej igrava, živa,
Zdaj je nagajiva;
Trudno ji telesce,
Kalno ji očesce;
Ni ga več smehljanja,
K teti se naslanja.
Teta Anko ljubi,
V lice jo poljubi,
Krilce Anki slači.
Ž njo ne veseljači:
Čelce ji prekriža,
Zibki ž njo se bliža,

V zibko jo postavi
In tako ji pravi:
Med krilateci gori
Na nebeškem dvori,
Bog sedi na stoli,
Gleda na te doli:
Svetih družba zbrana,
Kliče mu: hosana!
K Bogu dim se dviga,
V roci mu je knjiga;
Knjiga hrani tista
Dela blaga, čista
Pridnih vseh detičev
Dečkov in deklíčev;

Tudi Anka z njimi
Zapisana si mi!
Bogec knjigo gleda,
Radosten seveda;
Družba svetih zbrana
Kliče mu: hosana!
Gleda Bogec doli
Kjer ga človek moli,
Angeljčke prizove,
Naj nesó darove

Vsem trpinom zemlje,
Kar jih noč objemlje . . .

Angeljčki zletijo,
Da ukaz zvršijo;
Vsak darove zlate
Ima tudi za-te:
Anka le zaspavaj,
Ž njimi poigravaj!

Vuèslav.

Čudna ptica.

Marsikateri čitalec se bode čudil temu naslovu in mogoče tudi rekel: Kaj je to — čudne ptice? Teh čudnih ptic še nihče ni videl v resnici, tudi naslikanih ne, kakor n. pr. belih vran ne. Te čudne ptice so se bile pa vendar ugnezdile na posestvu mojega prijatelja, kateri mi je povedal to-le povest.

V lepi, prijazni in prilično veliki vasi stoji čudno poslopje z jednim nadstropjem. Bilo je zunaj poslopja kakor tudi notri po sobah in hodnikih vse skoro po mestni šegi vrejeno. Že zunanje lice hiše in okusnega vrtiča je kazalo, da vladata na tem domu prijatelja: red in snažnost. Kacih petdeset korakov dalje je stalo drugo, temu podobno poslopje, v katerem sta tudi omenjena prijatelja gospodovala. Ti poslopji, dobro obdelane njive, lepi vinogradi, lahko rečemo, vse najlepše v vasi, bilo je imetje dveh premožnih sosedov v vasi. Imenovala sta se: Anton Jurinič in Peter Jerina. Bila sta si dobra prijatelja, kakor so si malokje sosedje mej seboj.

Marsikateri gospodar ima mnogo poslov, mej katerimi je včasih tudi kakošna čudna ptica. Slaba navada pri gospodarjih je, da družini preveč zaupajo. Naj delajo posli sami, gospodinja in gospodar naj samo ukazujeta in pa kažeta. Bog bode pa svoj blagoslov dal. Ravno tako se je godilo jednemu teh sosedov.

Neko nedeljo popoludne po krščanskem nauku snideta se Jurinič in Jerina pod lipo pri cerkvi. Pogovarjata se o gospodarstvu in o drugih rečeh. Ko se nekaj časa